

This entry is part 2 of 3 in the series Karel Veliký - Poznámky k Rozmetání systému

Karel Veliký - Poznámky k Rozmetání systému

„Velká transformace!": Poznámky k Rozmetání systému, část 1

„Kouzlo extrémů?": Poznámky k Rozmetání systému, část 2

Revolta, proti „rozumu“ a „skutečnosti": Poznámky k Rozmetání systému, část 3

*Militanté Národního předvoje
(Avanguardia Nazionale) v Římě*

...existují lidé, kteří zůstávají, dá-li se to tak říci, stát na nohou uprostřed trosek a rozkladu a kteří více či méně vědomě patří k onomu jinému světu. Malá skupinka bojovníků je odhodlána bojovat i na ztracených pozicích, a pokud neustoupí, nepřistoupí na kompromisy a nenechá se svést tím vším, co by mohlo podmínit nějaký jejich osobní úspěch, jejich svědectví zůstává cenné. Julius Evola, Jezdit na tygru, str. 37.

Četné militantní skupiny a skupinky si od „horkého podzimu“ 1969 skutečně postupně vpisovaly revoluční násilný (od)boj na své vlajky: Politické hnutí Nový řád (Movimento Politico Ordine Nuovo, MPON) Clementa Grazianiho, obnovený Národní předvoj (Avanguardia Nazionale, AN) Stefana Della Chiaieho, Organizace boj lidu (Organizzazione Lotta di Popolo, OLP), Budujeme akci (Costruiamo l'Azione, CLA) Paola Signorelliho, Třetí pozice (Terza Posizione, TP), Revoluční ozbrojená jádra (Nuclei Armati Rivoluzionari, NAR) aj. A časová blízkost Fredova manifestu ke krvavému atentátu v bance na Piazza Fontana (12. 12. 1969) s 16 usmrcenými a 90 těžce raněnými, atentátu, který v Itálii platí za zahájení tzv. „olověných let“ [anni di piombo], 1] přinejmenším naznačovala i blízkost ideovou a takticko-strategickou. O tomto, jakož i o všech dalších pumových atentátech, které jsou připisovány radikální pravici 70. let, jsou však jisté jen tři věci:

1) jejich pozadí je dodnes nejasné;

2) byla do nich zapletena nejen americká a italská tajná služba, ale i tehdejší špičky demoliberalních vlád (debata se od 90. let vede pouze o tom, nakolik situaci „pouze“ usměrňovaly a využívaly pro své mocenské politicko-vojenské cíle, popř. nakolik byly přímo

inspirátory a podněcovateli tzv. „strategie napětí“);

3) lidé, kteří v souvislosti s nimi byli stíháni a ve vězeních strávili dlouhé roky – ať už ve vazebním nebo ve výkonu trestu –, byli odvolacími soudy nakonec zhusta osvobozeni a rehabilitováni.

Platí to také pro Fredu, který velkou část z následujícího dvacetiletí (1970 až 1990) prožil v žalářích a v exilu, přičemž doživotní rozsudek udělený mu v nepřítomnosti roku 1979 za účast na atentátu v milánské bance byl odvolacím soudem definitivně zrušen až v roce 1987! Události, které zůstávají sporné jak v bohaté italské historiografii na toto téma, tak i mezi jejich někdejšími aktéry, kteří se vzájemně obviňují z nejrůznějších „kolaborací“ se systémem, stojí pochopitelně mimo naši kompetenci. Sám Freda přiznal, že v tzv. „rudém dvouletí“ 1968–1969 si přál proti systému vést „revoluční válku“ (jde o čas Vietkongu, Fatahu a národně-osvobozeneckých hnutí vůbec: Che se už stačil stát legendou) 2] a hluboko do 70. let pokládal ozbrojený odboj vůči systémové mašinerii za adekvátní jednání („ozbrojená spontánnost“), 3] jakýkoli svůj podíl na masakru z náměstí Fontána však rezolutně odmítá („státní komplot“) a připomíná trvalý pedagogický charakter Skupiny ar („pozvedání duší“): „Podstata odvahy spočívá v boji vyšší části lidského bytí proti vnitřním nepřítelům, proti zmatku, proti všemu tomu, co musí být poraženo a ovládnuto jako druh naturalistických pudů, pohnutí a štěpení.“ 4]

Poznámky DP:

1] Za konec těchto „těžkých let“ je pokládán výbuch na boloňském nádraží z 2. 8. 1980, při němž zahynulo 85 lidí. Televizní film *Kriminální román* (2005, r. Michele Placido) se drží zavedené hypotézy: loutkami-vykonavateli byli neofašisté spjatí s organizovaným zločinem a za nitky tahala „tajná“ zednářská lóže P2 (Propaganda Due). Ale i její představitel, Licio Gelli, prý „fašista“ a „spolupracovník CIA“, podává po telefonu vždy hlášení komusi „neviditelnému“...

2] Během roku 1968 se Gruppo di Ar účastnila manifestací solidarity s bojem „vietnamského lidu proti americkému imperialismu“, o rok později spoluorganizovala v Padově demonstraci na podporu osvobození Palestiny a Freda byl jedním z mluvčích. Claudio Mutti ve stejnou dobu vedl Sdružení Itálie-Libye (Kaddáfího převrat proběhl v září 1969!). Roku 1970 vychází v Edizioni Ar Evolova *Árijská doktrína boje a vítězství* [La dottrina aria di lotta e vittoria] uvedená citátem z *Partyzánské války* od Che Guevary...

3] Freda bývá též označován za teoretika „ozbrojené spontánnosti“ [spontaneismo armato], to je však nepřesné: byl pouze jedním z příspěvatelů ilegálního cyklostylovaného listu *Quex*, který reagoval na „hnutí '77“, kdy se do italské společnosti vrátily studentské a vůbec mládežnické bouře (Řím, Boloňa). Mezi lety 1978 až 1981 vyšlo pět čísel, jejichž obsah vznikl ve vězeňských celách. Po masakru v Boloni (viz výše) bylo 8 jeho redaktorů znovu postaveno před soud (Tuti, Zani, Naldi, Latini, Izzo, Murelli aj.) jako „inspirátoři“. Freda mezi nimi nebyl, ale protože jeho jméno bylo mediálně zdaleka nejznámější, byl s konceptem „spontaneismu“ nakonec ztotožněn hlavně on.

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

4] Franco G. Freda, *Platone*, str. 91. Celistvost, pevnost, dozor a dominance *nús* nad živočišnými instinkty jsou žádanými kvalitami bojovníků této „svaté války“.

Series Navigation

<< „Velká transformace!": Poznámky k Rozmetání systému, část 1
Revolta, proti „rozumu“ a „skutečnosti“: Poznámky k Rozmetání systému, část 3 >>